

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/7/2018
Identifikačné číslo spisu: 8111224777
Dátum vydania rozhodnutia: 10.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8111224777.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Petra Jarkovského, trvalým pobytom v Prešove, Dúbravská 81, zastúpeného JUDr. Michalom Feciľakom, advokátom, so sídlom v Prešove, Jesenná 8, proti žalovaným 1/ Ing. Marekovi Gergeľovi, trvalým pobytom vo Svidníku, Ľudovíta Štúra 6, 2/ Ľubomírovi Krivákovi, trvalým pobytom v Prešove, Pod Skalkou 10, 3/ Kataríne Paučírovej, trvalým pobytom v Prešove, Pod Skalkou 10, 4/ MUDr. Darine Hasarovej, trvalým pobytom v Prešove, Kvetná 40, 5/ Ing. Erike Kundríkovej, trvalým pobytom v Prešove, Pod Skalkou 10, 6/ Gabrielovi Kopčákovi, trvalým pobytom v Prešove, Štúrova 3692/34, 7/ Patrikovi Kopčákovi, trvalým pobytom v Prešove, Orgovánova 5488/21, zastúpení spoločnosťou PALŠA a PARTNERI ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA spol s r.o., so sídlom v Prešove, Masarykova 13, za ktorú koná JUDr. Patrik Palša, advokát a konateľ, o náhradu za obmedzovanie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 8C/208/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 29.júna 2017 sp.zn. 19Co/210/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaným 1/ až 7/ priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

O d ô v o d n e n i e

1. Žalobou podanou dňa 7. septembra 2011 sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaných titulom náhrady za trvajúce obmedzovanie jeho vlastníckeho práva k pozemku, na ktorom sa nachádza bytový dom, ktorého spoluvlastníkmi sú žalovaní, za obdobie od 8.septembra 2009 do 7.septembra 2011. Uviedol, že je vlastníkom nehnuteľností, evidovaných na Katastrálnom úrade Prešov, Správa katastra Prešov, nachádzajúcich sa v katastrálnom území Prešov, zapísaných v LV č. 13522, okrem iného aj parcely KN-C č. 1508- zastavaná plocha a nádvorie o výmere 215 m² (ďalej len „sporná parcela“). Na predmetnej nehnuteľnosti sa nachádza bytový dom, súpisné č. 5321, zapísaný v LV č. 7665, ktorého spoluvlastníkmi sú žalovaní. Právni predchodcovia žalovaných nadobudli vlastníctvo k bytom a k spoločným častiam na zariadení bytového domu na základe zmlúv o prevode vlastníctva družstevného

bytu s Bytovým družstvom Prešov. Predmetný bytový dom bol daný do užívania v roku 1973, kedy bol aj postavený. Ide o neoprávnenú stavbu postavenú bez súhlasu vlastníka pozemku (právneho predchodcu žalobcu), preto sa jedná o neoprávnenú stavbu zriadením vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z.z.“). Žalobcovi, napriek tomu, že je vlastníkom spornej parcely, je odopieraná akákoľvek náhrada za pretrvávajúce obmedzenie (pokračujúce obmedzenie) jeho vlastníckeho práva, ku ktorému bezpochyby dochádza. Za toto obmedzenie požadoval od žalovaných náhradu, ktorú vypočítal vo výške primeraného nájomného (11,54 €/m² za rok 2009, 11,54 €/m² za rok 2010, 12 €/m² za rok 2011).

2. Okresný súd Prešov rozsudkom z 11. júna 2014 č.k. 8C/208/2011- 211 žalobu zamietol. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti zapísaných na LV č. 13522, k.ú. Prešov, okrem iného aj parcely KN C 1508- zastavaná plocha a nádvorie o výmere 215 m². Na tejto parcele sa nachádza bytový dom, súpisné č. 5321, zapísaný na LV č. 7665, k.ú. Prešov, ktorého spoluvlastníkmi sú žalovaní 1/ až 7/. V súlade s článkom 20 ods. 4 Ústavy SR a zákonnými ustanoveniami § 23 ods. 1, 5 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka vlastníkovi pozemku patrí náhrada za nútené obmedzenie vlastníckeho práva. V súvislosti s nárokom uplatňovaným žalobcom uviedol, že si žalobca nároky za obmedzenie vlastníckeho práva uplatňuje vo viacerých konaniach, pričom vo viacerých právnych veciach bol vyslovený právny názor odvolacieho súdu týkajúci sa jednorazového charakteru náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva. Vecné bremeno vzniká in rem a vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na zmenu vlastníctva. Nemožno teda jeho vznik posudzovať samostatne u každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Z toho teda vyplýva, že finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová, a teda nemá charakter opakovaného plnenia (renty). Bolo by totiž nelogické, aby pri každej zmene vlastníctva mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté vecné bremeno. Tento nárok je teda len jeden (poukázal na rozsudok KS PO, sp.zn. 20Co/1/2011). Žalobca nadobudol sporný pozemok od predchádzajúceho vlastníka už zaťažený vecným bremenom. Právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vecným bremenom, ako právo majetkovej povahy sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe. Nárok žalobcu (právnych predchodcov žalobcu) na primeranú jednorazovú náhradu za vecné bremeno mohol vzniknúť najneskôr od doby po účinnosti zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, t.j. od 1.septembra 1993. Premlčacia doba v danom prípade uplynula 1.septembra 1996, pričom žaloba bola podaná na súde 7. septembra 2011. Súd prvej inštancie preto prihladal na námietku premlčania vznesenú žalovanými a žalobcovi jeho nárok nepriznal. Uviedol tiež, že nárok žalobcu nie je možné posúdiť podľa ustanovení o bezdôvodnom obohatení, vzhľadom k existencii právneho dôvodu, ktorý založil právo žalovaných na užívanie pozemku a toto právo im vyplýva priamo zo zákona. Žalovaní majú na užívanie pozemku žalobcu právny dôvod, ktorým je vznik zákonného vecného bremena podľa zákona č. 182/1993 Z.z. a preto sa nejedná o nárok z titulu bezdôvodného obohatenia. Proti tomuto rozsudku podal dovolanie žalobca.

3. Krajský súd v Prešove rozsudkom z 29. júna 2017 sp.zn. 19Co/201/2014 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). V odôvodnení rozsudku konštatoval, že súd prvej inštancie správne vo veci rozhodol po tom čo správne zistil skutkový stav, ktorý správne právne posúdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, na ktoré v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukázal. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia (o.i.) ako aj k odvolacím dôvodom uviedol, že „Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva záver, že žalobca je vlastníkom pozemku parc. č. KN- C 1508, v kat.úz. Prešov, na ktorom stojí stavba bytového domu, súp.č. 5321, ktorá je v spoluvlastníctve žalovaných. V zmysle ustanovenia § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení zmien a doplnkov vzniklo na predmetnom pozemku teraz patriacemu žalobcovi vecné bremeno. Nie je preto možné súhlasiť s tvrdením žalobcu, že žalovaní užívajú pozemok žalobcu bezdôvodne, lebo tento je užívaný na základe uvedeného vecného bremena, ktoré vzniklo účinnosťou citovaného zákona dňa 01.09.1993. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalobca uvedený pozemok nadobudol na základe kúpnej zmluvy, ktorej vklad bol povolený pod č. V262/2007, čo vyplýva z listu vlastníctva č. 13522 pre okres Prešov, obec Prešov, kat.úz. Prešov. Je tiež nepochybným, že bytový dom, stojaci na predmetnej

parcele žalobcu bol zrealizovaný dávno pred rokom 1993. Žalovaní podiely na obytnom dome nadobudli v priebehu rokov 2001 až 2007, čo vyplýva z listu vlastníctva č. 7665, kat. úz. Prešov“. Odvolací súd nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že za obmedzenie jeho vlastníckeho práva má byť poskytnutá náhrada aj za každý deň obmedzenia, nielen jednorazová, a preto nie je nárok premlčaný. Uviedol, že z ustanovenia § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. „jednoznačne vyplýva, že vlastníč pozemku pod bytovým domom má nárok na náhradu za vecné bremeno, ktoré vzniklo na základe uvedeného ustanovenia. Takúto náhradu si mohol uplatniť vlastníč pozemku hneď od účinnosti uvedeného zákona. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na Výhl. č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku, prílohu č. 3, časť F2 písm. a- podľa ktorého výpočet všeobecnej hodnoty vecného bremena sa vykoná tak, že práva spojené s nehnuteľnosťou sa odhadnú tak, že sa zistí výhoda, ktorú tieto práva prinášajú oprávnenému, t.j. vlastníčkovi v období jedného roka a hodnota jeho výhody sa násobí pri právach časovo neobmedzených 20-timi; pri právach časovo obmedzených počtom rokov, počas ktorých má právo ešte trvať, najviac však 20-timi rokmi. Aj z uvedeného vyplýva správny názor súdu prvej inštancie o jednorazovej náhrade za vecné bremeno. Tvrdenie žalobcu, že náhrada za vecné bremeno nie je jednorazová, ale môže byť aj vo forme renty nevyplýva ani zo zákona č. 182/1993 Z.z. , ani z iného právneho predpisu. Nie je preto možné súhlasiť s názorom odvolateľa, že je na vlastníčkovi pozemku, aby si vybral, či chce jednorazovú náhradu alebo rentu, lebo uvedené nemá oporu v zákone. V tejto súvislosti je potrebné si ešte uvedomiť, že v čase vzniku vecného bremena bol vlastníčkom sporného pozemku nie žalobca, ale jeho právny predchodca, lebo tento nadobudol pozemok až v roku 2007. Za danej situácie a vychádzajúc z tvrdenia žalobcu, že bolo na vlastníčkovi zvoliť si formu náhrady, či jednorazovú alebo rentu je nutné uviesť, že už jeho právny predchodca v predmetnej nehnuteľnosti si mohol zvoliť formu náhrady a v konaní nebolo preukázané, či to mala byť jednorazová náhrada alebo renta. Rovnako nie je možné súhlasiť s tvrdením žalobcu, že v jeho prípade došlo k vyvlastneniu nehnuteľnosti, lebo stále je vedený ako vlastníč predmetného pozemku. Odvolací súd sa nestotožňuje s tvrdením žalobcu, že jeho nárok vyplýva priamo z Ústavy SR, prípadne Listiny a Dohovoru. Práva a povinnosti nimi upravené sa však pretavujú do konkrétnej zákonnej formy. Je treba však súhlasiť s tvrdením odvolateľa, že Dohovor má prednosť pred zákonom, čo vyplýva z čl. 7 ods. 5 Ústavy SR. Je to v prípade, ak ide o vykonanie zmlúv, na ktoré nie je potrebný zákon a zmluvy musia byť ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, lebo iba tieto majú prednosť pred zákonmi. Nie je možné súhlasiť s tvrdením odvolateľa, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný a že súdom prvej inštancie boli aplikované právne normy protirečivo, popierajúc pravidlá formálnej a právnej logiky. K uvedenému odvolací súd uvádza, že rozsudok súdu prvej inštancie je napísaný presvedčivo, z jeho odôvodnenia je možné vyvodit' akými úvahami sa súd spravoval pri hodnotení dôkazov po zistení skutkového stavu. Správne boli aplikované aj právne predpisy. Vykonané dôkazy posúdil súhrne a pri rozhodovaní sa riadil i ustálenou rozhodovacou praxou súdu vyššej inštancie. Závery súdu prvej inštancie vyslovené v napadnutom rozsudku zodpovedajú pravidlám formálnej a právnej logiky. Nie je možné súhlasiť s tvrdením odvolateľa, že súd prvej inštancie rozhodol v rozpore s princípmi spravodlivosti. Nebolo popreté vlastnícke právo žalobcu k predmetnej nehnuteľnosti, iba mu nebol priznaný nárok za vecné bremeno viaznuce na tejto nehnuteľnosti, a to z dôvodu premlčania v dôsledku vnesenej námietky premlčania zo strany žalovaných. V prípade premlčania nároku nie je možné premlčané právo priznať a nie je tým ignorovaná ochrana vlastníckeho práva tak, ako to žalobca tvrdí. Žalobca ako vlastníč zastavanej plochy má zákonné možnosti domáhať sa svojich nárokov ako vlastníč v rámci zákonom upravených inštitútov. V danej situácii nie je možné odignorovať ani ústavné právo žalovaných na obydlie, ktoré je v zmysle čl. 21 ods. 1 Ústavy SR nedotknuteľné a povýšiť nad neho ochranu vlastníckeho práva, keď aj Ústava SR v čl. 20 ods. 3 pojednáva o tom, že vlastníctvo zaväzuje a nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Ak žalobca poukazuje na rozhodnutia iných súdov, ako aj Ústavného súdu SR, a to predovšetkým sp.zn. PL. ÚS/42/2015 zo dňa 12.10.2016 je potrebné uviesť, že uvedené rozhodnutie rieši protiústavnosť iného právneho predpisu, nie zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, preto je pre danú predmetnú vec nepoužiteľné. Z uvedeného rozhodnutia nevyplýva, aby bolo vylúčené, aby odplata za vzniknuté vecné bremeno nemohla byť aj jednorazová. Správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie je rovnako možné vyvodit' aj z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.04.2016, sp.zn. 3Cdo/49/2014, z ktorého jednoznačne vyplýva, že náhrada za vzniknuté vecné bremeno ex lege v zmysle §23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. je jednorazová a nepatrí vlastníčkov právo na nijakú ďalšiu

náhradu za pretrvávajúce obmedzenie jeho vlastníckeho práva, a to bez ohľadu na to, či táto náhrada bola alebo nebola uplatnená, alebo vyplatená pôvodnému vlastníkovi. Ak odvolateľ poukazuje tiež na to, že senát Krajského súdu v Prešove 19Co už vyslovil svoj názor v inom rozhodnutí k náhrade za obmedzenie vlastníckeho práva zákonným vecným bremenom, zmena právneho názoru aj pod vplyvom judikatúry vyššieho súdu je možná. Neodporuje to procesným predpisom, ak dôjde k zmene právneho názoru vysloveného prvšie, čo je možné vyvodit' z nálezu Ústavného súdu SR z 03.09.2013, sp.zn. III. ÚS 46/2013. V danej súvislosti je možné konštatovať nejednotnosť názorov na základnú právnu otázku v predmetnom konaní. Odvolací súd preto ustálil, že súd prvej inštancie správne vo veci rozhodol, zaujal svoje stanovisko k všetkým relevantným argumentom žalobcu a vyhodnotil podstatné skutočnosti. Nárok žalobcu ako vlastníka pozemku pod obytným blokom bol zamietnutý iba z dôvodu premlčania, nie z dôvodu neakceptácie jeho vlastníckeho práva. Podstatným pre rozhodnutie bolo stanoviť nárok na odplatu na vecné bremeno, ktoré bolo posúdené ako jednorázový nárok vzniknutý účinnosťou zákona č. 182/1993 Z.z. od 01.09.1993. Od uvedeného dňa začala plynúť premlčacia doba, ktorá uplynula 01.09.1996. Žaloba v predmetnom konaní bola podaná na súd 07.09.2011, teda po uplynutí premlčacej doby. Keďže premlčanie bolo zo strany žalovaných namietané, súd naň musel prihliadať. Uvedené dôvody boli hlavnými dôvodmi na zamietnutie žaloby súdom prvej inštancie, s čím sa odvolací súd plne stotožňuje. So zreteľom na premlčanie nároku odvolací súd nepovažoval za potrebné a nezaoberal sa aj ostatnými odvolacími námietkami. O trovách odvolacieho konania rozhodol postupom podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešným žalovaným priznal voči v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom.

4. Proti tomuto rozsudku podal žalobca dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Prípustnosť dovolania žalobca vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, „keďže dovolací súd doposiaľ neriešil právnu otázku (nebola zverejnená v zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR), a to: - Či vlastníka pozemku, na ktorom viazne zákonné vecné bremeno v zmysle zákona č. 182/1993 Z.z., má s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp.zn. PL. ÚS 42/2015 z 12.10.2016 a uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. PL. ÚS 35/2015 z 18.01.2017, nárok na primeranú náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva vo forme pravidelných (opakovaných) platieb primeranej náhrady počas trvania núteného obmedzenia vo výške ročného úžitku, ktorý sa viaže k tej časti nehnuteľnosti, v ktorej sa vlastníctvo obmedzuje. - Či existuje nejaké ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré by bránilo považovať náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva zákonným vecným bremenom podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. vo forme opakujúceho sa plnenia“. Navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a rovnako i rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V dôvodoch dovolania žalobca poukázal opätovne, tak ako v odvolaní (o.i.) na to, že v tomto konaní sa nedomáhal jednorazovej náhrady za zriadené vecné bremeno, ale náhrady za nútené obmedzenie jeho vlastníckeho práva, a to za vymedzené časové obdobie (od 8.septembra 2009 do 7.septembra 2011). Súdny tak nesprávne posudzovali to, čo nebolo predmetom tohto konania, tzn. aj premlčanie toho, čo nebolo predmetom tohto konania. Keďže pozemok pod bytovým domom nebol vyvlastnený a ako jeho vlastníka bol v žalovanom období obmedzený v jeho užívaní, má za to, že má právo požadovať od žalovaných ako spoluvlastníkov bytového domu opakované platby „primeranej náhrady“ za nútené obmedzenie vlastníckeho práva v danom čase. Iný výklad by bol podľa žalobcu v rozpore s čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, článkom 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd a s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Dôvodil tým, že náhrada za vecné bremeno je náhrada za obmedzenie vlastníka nehnuteľnosti, za obmedzenie jeho vlastníckych práv. Vecné bremeno podľa ustanovenia § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. však nepredstavuje jednorazové obmedzenie vlastníka pozemku, ale trvajúci (kontinuálny) stav. Logicky potom vlastníka pozemku zaťaženého vecným bremenom má právo žiadať náhradu za každý deň, po ktorý obmedzenie jeho vlastníckeho práva existuje. Logicky potom premlčacia doba môže začať plynúť najskôr deň nasledujúci po každom dni, v ktorom bol vlastníka obmedzený vo svojich vlastníckych právach, pretože až vtedy vlastníkovi môže vzniknúť nárok na náhradu za obmedzenie jeho vlastníckeho práva. Nakoľko zákon neupravuje náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vecným

bremenom ani vo forme jednorazovej náhrady a ani vo forme renty, je potom na vlastníkovi pozemku obmedzeného vecným bremenom, či sa bude domáhať rozhodnutia o jednorazovej náhrade alebo o pravidelnej rente, ak oprávnený z vecného bremena náhradu dobrovoľne neplatí. Uplatní sa režim čl. 2 ods. 3 Ústavy SR, podľa ktorého každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá. Vlastník pozemku zaťaženého vecným bremenom sa potom môže kedykoľvek počas existencie vecného bremena domáhať nielen náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva za minulé obdobia (do rozhodnutia súdu), ale aj úpravy povinnosti platiť náhradu pro futuro, a to ako vo forme jednorazovej náhrady (pričom sa zohľadní to, čo sa vlastníkovi priznalo za minulé obdobia), tak aj vo forme renty. V prípade renty získa vlastník nárok na pravidelné platby, ale za celé (skutočné) obdobie trvania obmedzenia vlastníckeho práva. Žalobca mal za to, že jeho nárok na náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva za vymedzené časové obdobie, premlčaný nie je a preto odvolací súd v žiadnom prípade nemohol potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby z dôvodu premlčania s poukazom na to, že posudzoval jednorazovú náhradu a nie ním uplatnený nárok na náhradu za vymedzené časové obdobie. Odvolací súd nedal ani len ústavne akceptovateľnú odpoveď na otázku, ako vec právne posúdil. Jeho odpoveďou bolo výslovné odmietnutie nároku žalobcu, s odkazom na zriadené vecné bremeno s tým, že finančná náhrada je jednorazová. Takýto výklad je však ústavne nekonformný a je v rozpore s inými rozhodnutiami súdov, na ktoré žalobca v konaní poukazyval, ktoré sa týkajú náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva iným zákonným vecným bremenom, a to podľa zákona č. 66/2009 Z.z., resp., sa odvolací súd nevyrovnal s rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v totožných právnych veciach sp. zn. 2 Cdo 438/2013 a 6 Cdo 230/2013. Odvolací súd tak napadnutým rozhodnutím aplikoval na žalobou uplatnený nárok na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva zákonným vecným bremenom čl. 20 ods. 4 ústavy a čl. 11 ods. 4 Listiny ústavne nekonformným spôsobom a inak, ako ho aplikujú všeobecné súdy vo vyššie uvedených rozhodnutiach, resp. inak, ako ho aplikujú - posudzujú iné senáty Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozhodnutím odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva žalobcu zakotveného v ustanovení § 123, § 124 Občianskeho zákonníka, zároveň k zásahu do princípu právnej istoty, ako súčasť právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR a k porušeniu princípu spravodlivosti a rovnosti strán spôsobom, ktorý popiera podstatu a zmysel základného práva, a to právo žalobcu na pokojné užívanie svojho majetku. Za najpodstatnejšie však v posudzovanej veci považoval žalobca nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 42/2015 z 12. októbra 2016, v ktorom bolo (o.i.) vyslovené, že ustanovenia § 10 ods. 5 druhá, tretia a štvrtá veta, § 10 ods. 9, § 10 ods. 10 prvá a tretia veta a § 10 ods. 12 prvá, druhá a štvrtá veta zákona č. 657/2004 Z.z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov v rozsahu, v akom sa v týchto ustanoveniach používa slovo „jednorazová“ v slovnom spojení „primeraná jednorazová náhrada“ nie sú v súlade s čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa žalobcu „Ak teda podľa Ústavného súdu SR nie sú v súlade s čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tie ustanovenia zákona č. 657/2004 Z.z. o tepelnej energetike v časti- v ktorej sa vlastníkom dotknutých pozemkov priznávala jednorazová náhrada za obmedzenie ich vlastníckych práv zákonným vecným bremenom, má žalobca za to, že ani v posudzovanej právnej veci nie je v súlade s čl. 20 ods. 4 Ústavy SR a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru ust. § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z., resp. si odvolací súd ust. § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z., vložil ústavne nekonformným spôsobom [...] Keďže právny názor ústavného súdu na meritórnu otázku ústavnosti (bod 77) - o jednorazovosti náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva, je všeobecne záväzný (bod 68), má žalobca za to, že ním uplatnený nárok na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva z dôvodu nemožnosti užívať pozemok č. 1508, na ktorom stojí stavba bytového domu vo vlastníctve žalovaných za obdobie od 08.09.2009 do 07.09.2011 (za dva roky späť odo dňa podania žaloby), vo výške ročného úžitku, ktorý sa viaže k pozemku č. 1508 (bod 84), premlčaný nie je. A ak teda všeobecné súdy uplatnený nárok žalobcu zamietli, došlo z ich strany k porušeniu základných práv žalobcu. Skutočnosť, že plenárny nález ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 42/2015 z 12.10.2016 (jeho právne závery) vo vzťahu k otázkam ochrany vlastníckeho práva je všeobecne záväzný, vyplýva o.i. aj z ďalších rozhodnutí Ústavného súdu SR, a to z uznesenia pléna Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 35/2015 z 18.01.2017 [...] Vyššie uvedené závery Ústavného súdu SR v náleze sp. zn. PL. ÚS 42/2015 korešpondujú aj so zjednocujúcim stanoviskom občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove z 10.01.2013 a s nálezom Ústavného súdu SR

sp. zn. III. ÚS 237/09 zo 16.12.2009, (na ktoré žalobca počas celého konania poukazoval a s ktorým sa ako súd prvej inštancie tak ani odvolací súd nijako nevysporiadali), z ktorého vyplýva, že vlastníčkovi trpiaceho pozemku, na ktorom viazne vecné bremeno (v danom prípade podľa zákona č. 182/1993 Z.z.), patrí do vysporiadania vzťahu primeraná náhrada, a to vo forme opakovaných platieb primeranej náhrady počas trvania núteného obmedzenia, s tým, že jednotlivé platby primeranej náhrady za vecné bremeno (za obmedzenie vlastníckeho práva zákonným vecným bremenom) sa premlčávajú vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote“. Žalobca v tejto súvislosti zdôraznil, že „podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu platí, že pre všetky orgány je záväzný nielen výrok nálezu ústavného súdu, ale aj tie časti jeho odôvodnenia, ktoré obsahujú nosné dôvody, ktoré v danom prípade sú premietnuté do vyššie cit. bodov plenárneho nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 42/2015“.

5. V podaní doručenom dovolaciemu súdu 27. júna 2018 žalobca (o.i.) žiadal, aby senát dovolacieho súdu rozhodujúci danú vec z dôvodov uvedených vyššie v bode 4., s poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z 24.marca 2015 sp. zn. 7 Cdo 26/2014 a zo 14. apríla 2016 sp. zn. 3 Cdo 49/2014 zverejnené v zbierke stanovísk NS a súdov SR č. 8/22016, na najnovšiu rozhodovaciu prax odvolacích súdov vo vzťahu k otázke náhrady za obmedzenie vlastníckych práv vlastníkov pozemkov, na ktorých viaznu zákonné vecné bremená v zmysle zákona č. 66/2009 Z.z. a zákona č. 639/2004 Z.z. a judikatúry Ústavného súdu SR- nález Ústavného súdu SR z 12.októbra 2016 sp.zn. PL. ÚS 42/2015 a uznesenie Ústavného súdu SR z 18.januára 2017 sp.zn. PL. ÚS 35/2015, postúpil na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

6. K dovolaniu žalobcu sa vyjadrili žalovaní a navrhli dovolanie odmietnuť. Pokiaľ žalobca vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP poukázali na to, že danú právnu otázku, na ktorej spočíva napadnuté rozhodnutie, riešil dovolací súd už v judikáte č. 8/2016 (sp. zn. 3 Cdo 49/2014), ale aj v ďalších rozhodnutiach. Pre prípad, že dovolací súd dovolanie žalobcu neodmietne, navrhli dovolanie zamietnuť ako nedôvodné. Poukázali na samotné odôvodnenie rozhodnutí súdov oboch inštancií v tomto konkrétnom konaní, kde jasne, zrozumiteľne a určito odôvodnili, prečo žalobu zamietli a prečo akceptovali žalovanými vznesenú námietku premlčania uplatneného nároku, podobne tak jasne, zrozumiteľne a určito aj s poukazom na tam uvedenú rozhodovaciu prax súdov všetkých stupňov uviedli, prečo považujú podobne ako iné tam spomenuté súdy odplatu za zákonom zriadené vecné bremeno za jednorazovú. Poznamenali, že nielen žalobca ako vlastník pozemku má ústavou garantované právo nerušene užívať a vlastníť majetok, ako to akcentuje aj v dovolaní, ale totožné a rovnocenné právo svedčí z právnych predpisov aj im ako vlastníkom jednotlivých bytov v bytovom dome.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba odmietnuť.

8. Najvyšší súd v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 viackrát (viď napríklad sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014) uviedol, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. V danom prípade je v dovolaní uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 421 CSP.

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu; zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna (v ďalšom texte tohto uznesenia dovolacieho súdu len „právna otázka“).

14. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

15. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad ustanovení Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním, nie o právnu otázku, ktorá podľa dovolateľa mala byť riešená. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

16. Žalobca vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Uvedený dôvod prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu predpokladá, že danú právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto

otázku vyriešil.

17. Dovoláním žalobcu napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na právnom závere, že žalobcom uplatnené právo na „odplatu“ (náhradu za obmedzenie jeho vlastníckeho práva) sa premlčalo, pretože toto právo vzniklo ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti zákona č. 182/1993 Z.z., teda k 1. septembru 1993, akým subjektom žalobca, ako ďalší vlastník zaťaženého pozemku, nie je. Podľa dovolacieho súdu právnou otázkou v zmysle § 421 ods. 1 CSP nie je otázka, či sa odvolací súd vzhľadom na nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 42/2015 a uznesenie ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 35/2015 nemal odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp., či existuje také ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré by bránilo považovať náhradu za obmedzenie vlastníckych práv zákonným vecným bremenom podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. vo forme opakujúceho sa plnenia.

18. Právna otázka, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu ale bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu už vyriešená. V rozsudku dovolacieho súdu zo 14. apríla 2016 sp. zn. 3 Cdo 49/2014 (ktorý bol aj publikovaný v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 73/2016), a rovnako aj v rozsudku z 24. marca 2015 sp. zn. 7 Cdo 26/2014, bolo vyslovené, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov vzniklo ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona (1. septembra 1993). Z predmetného ustanovenia nevyplýva ďalšiemu vlastníkovi zaťaženého pozemku právo na náhradu za pretrvávajúce obmedzenie jeho vlastníckeho práva.

19. Uvedený judikát a (neverejnené) rozhodnutie dovolacieho súdu spočívajú (o.i.) na závere, že finančná náhrada za zriadenie vecného bremena je nepochybne majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Predmetné vecné bremeno vzniká „in rem“, vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva. Nemožno teda jeho vznik posudzovať samostatne v prípade každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová a nemá teda charakter opakovaného plnenia. Je nelogické, aby pri každej zmene vlastníka mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté vecné bremeno. Dovolací súd v závere svojich úvah poznamenal, že podstatu predmetného názoru považoval za „ústavne udržateľný“ aj ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 227/2012. Ani ďalšie rozhodnutia ústavného súdu vydané vo veciach, v ktorých posudzoval ústavnosť rozhodnutí založených na obdobných záveroch (sp. zn. I. ÚS 474/2013, IV. ÚS 227/2012, I. ÚS 1/2012, II. ÚS 506/2011), na tom nič nezmenili.

20. Senát 5C konajúci v danej veci, sa stotožňuje so závermi vyjadrenými v judikáte R 73/2016 a v jeho rozhodnutí z 24. marca 2015 sp. zn. 7 Cdo 26/2014, preto vec nepostúpil veľkému senátu v zmysle § 48 ods. 1 CSP. Robí tak v intenciách rozsudku dovolacieho súdu z 10. novembra 2016 sp. zn. 3 Cdo 174/2016 (R 17/2017), podľa ktorého ustanovenie § 48 Civilného sporového poriadku dopadá na prípady, v ktorých trojčlenný senát najvyššieho súdu dospeje k záveru, že je dôvod na odklon od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (stanovísk alebo rozhodnutí uverejnených v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky), alebo na zmenu právneho názoru vyjadreného v skoršom rozhodnutí trojčlenného senátu najvyššieho súdu, alebo na odklon od právneho názoru vyjadreného v rozhodnutí veľkého senátu. Pokiaľ trojčlenný senát dospeje k záveru, že tieto dôvody nie sú dané, vec nepostúpi veľkému senátu najvyššieho súdu.

21. Podľa dovolacieho súdu na záveroch obsiahnutých vo vyššie uvedených rozhodnutiach dovolacieho súdu nič nemení ani nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 12. októbra 2016 sp. zn. PL. ÚS 42/2015 (ktorým bolo rozhodnuté, že ustanovenia § 10 ods. 5 druhá, tretia a štvrtá veta, § 10 ods. 9, § 10 ods. 10 prvá a tretia veta a § 10 ods. 12 prvá, druhá a štvrtá veta zákona č. 657/2004 Z.z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov v rozsahu, v akom sa v týchto ustanoveniach používa slovo „jednorazová“ v slovnom spojení „primeraná jednorazová náhrada“, nie sú v súlade s čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a

základných slobôd). Nález Ústavného súdu SR, na ktorý žalobca poukazuje, zjavne nesúvisí s právnou problematikou riešenou súdmi v tomto konaní, čo je zrejmé aj z predchádzajúcej rozhodovacej činnosti ústavného súdu o sťažnostiach žalobcu. Zákon č. 657/2004 Z.z. o tepelnej energetike upravuje úplne odlišné právne vzťahy medzi subjektmi v inom právnom postavení a má iný cieľ a účel ako zákon č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, ktorý v praxi napĺňa okrem iných aj sociálne práva občanov garantované Ústavou SR a Dohovorom. Navyše v uvedenom náleze ústavný súd neriešil všeobecnú, či generálnu otázku, ale riešil nesúlad niektorých ustanovení konkrétnej právnej normy (zákona č. 657/2004 Z.z.) s Ústavou Slovenskej republiky a s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čo vyjadril zreteľne vo výroku daného nálezu.

22. Vychádzajúc z vyššie uvedeného nemožno mať pochybnosti o tom, že predmetný nález nie je možné aplikovať na daný prípad, pretože nejde o skutkovo a právne totožné veci. Citovaný nález zdôrazňuje, že otázka, či primeraná náhrada za nútené obmedzenie vlastníctva má byť jednorazová, je meritórna otázka. Právne názory ústavného súdu na meritórne otázky ústavnosti získajú záväznosť pro futuro vtedy, ak sa ústavný súd k nim vyjadrí v merite sporu. Záväznosť pro futuro je predurčená podstatou právnej argumentácie v merite sporu (časť V., bod 68 nálezu). Vo veci riešenej nálezom strany viedli spor o to, či primeraná náhrada ustanovená zákonom č. 657/2004 Z.z. o tepelnej energetike spĺňa ústavné požiadavky kladené na podmienku primeranej náhrady. Otázku, či primeraná náhrada za nútené obmedzenie vlastníctva podľa uvedeného zákona má byť jednorazová alebo či môže byť aj opakovaná, riešil ústavný súd s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu („v okolnostiach prípadu“ - pozri napr. body 69, 70, 77, 87 a ďalšie nálezu). Z citovaného nálezu ani zo žiadneho predpisu vyššej či nižšej právnej sily však v žiadnom prípade nemožno vyvodiť, že by závery uvedené v citovanom náleze sa vzťahovali aj na náhradu za nútené obmedzenie vlastníka pozemkov zaťažených vecným bremenom zriadeným podľa zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, ktorý sa naostatok vo svojom ustanovení § 23 ods. 5 nezmieňuje o žiadnej forme náhrady.

23. Pokiaľ teda žalobca tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu v preskúmvanej veci záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, robí tak neopodstatnene.

24. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie v posudzovanej veci smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

25. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP. V dovolacom konaní úspešným žalovaným 1/ až 7/ priznal náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.